

Що стосується завдань видавничої справи, то взагалі, у загальній теорії під завданнями слід розуміти реальні, конкретні питання, які потрібно вирішувати для досягнення мети. На нашу думку, усі завдання видавничої справи слід поділити на дві групи – культурологічні та фінансово-економічні, оскільки вони різняться між собою метою.

Література

1. Про видавничу справу: Закон України від 05.06.1997 р. № 318/97-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/318/97-%D0%B2%D1%80>

2. Гунько С. Засади видавничої справи в Україні і підготовка кадрів / С. Гунько // Палітра друку. – 2000. – № 5. – С. 3-4.

УДК 341.1:347.78(043.2)

Свідіна О. Д., студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Горбатюк Я. В., асистент

ПРОБЛЕМИ ГАРМОНІЗАЦІЇ ПРАВА ГОСПОДАРСЬКИХ ТОВАРИСТВ ТА ПРАВА ЄС

Гармонізація законодавства України з правом Європейського Союзу є однією з найважливіших умов поглиблення співпраці нашої держави з міжнародними організаціями Європи та їхніми країнами-членами. Вона створює необхідні передумови для переходу до наступних стадій інтеграції, зокрема ймовірного членства України в Євросоюзі.

Підписання Україною Угоди про партнерство та співробітництво з Європейськими співтовариствами та їхніми державами-членами у 1994 році (УПС), а також ухвалення інших документів, які визначали правові засади співпраці організації з нашою державою, створило належні передумови для гармонізації українського законодавства з правом Євросоюзу [1, с. 12].

Узгодження законодавства у сфері права компаній, або права господарських товариств є одним із головних завдань гармонізації законодавства Євросоюзу. На думку Європейської Комісії право компаній «можна вважати головним підмурком усієї ринкової економіки»[2, с. 17].

Компанії та інші корпорації, у тому стані, у якому вони на сьогодні домінують у західній Європі, надзвичайно різняться між собою. До теперішнього моменту корпорації були утвореннями тільки власних правових систем. Свою діяльність за кордоном вони здійснювали виключно у формі створення філій, представництв та відділень. При цьому відокремлені підрозділи компанії утворювалися згідно з режимом міжнародного приватного права згідно з колізійними нормами. Із часом під впливом процесів глобалізації та зростання кількості міжнародних

корпорацій постало питання створення правового простору, який би забезпечував уніфіковане регулювання. На рівні Європейської Спільноти це питання було вирішено шляхом запровадження програми узгодження законодавства у сфері права компаній, яка стала наступним кроком європейської інтеграції на виконання цілей створення Європейських Спільнот. Узгодження права компаній у межах ЄС було покликане сприяти економічній інтеграції держав-членів і розпочалося в 1961 році зі скасуванням обмежень на свободу здійснення підприємницької діяльності [3, с. 22].

Розглядаючи напрямки та методи адаптації європейського *acquis communautaire* у сфері права компаній до законодавства України, та враховуючи особливості регулювання цієї галузі законодавства, постає необхідність виділити пріоритети та орієнтири напрямків адаптації законодавства.

Зрозуміло, в першу чергу увагу необхідно зосередити на нормах Договорів та вторинному законодавстві ЄС, тобто директивах та регламентах. По-друге, до уваги необхідно брати тлумачення вказаних положень, викладені в рішеннях Суду Справедливості ЄС та нормах «м'якого права». І по-третє, належну увагу необхідно звернути на побудову прозорої системи корпоративного управління, яка базується на дієвих механізмах судового захисту та гарантується правовою визначеністю. Адаптація тільки тієї частини права компаній ЄС, яка сьогодні існує у формі директив та регламентів, може мати своїм наслідком фрагментарне або неадекватне розуміння обсягу адаптації права компаній [1, с. 17].

Розбіжність може спричинити хибне розуміння мети адаптації права товариств України до права товариств Спільноти, адже виконання всіх вимог права Спільноти в цій сфері не гарантує, що українське право товариств буде являти собою цілісне й повноцінне право товариств, співмірне з правом товариств держав-членів Спільноти. Враховуючи фактори та характер адаптації галузі права компаній у ЄС в процесі адаптації права компаній в Україні необхідно брати до уваги не тільки законодавство ЄС, а також певні моделі правових інститутів, які існують у таких державах членах ЄС, як Австрія, Великобританія, Німеччина та Франція.

Тож пріоритетним є, по-перше, ухвалення положень, які б гарантували рівність акціонерів при придбанні їхніх акцій в процесі поглинання товариства, зокрема, положення про обов'язковість вчинення пропозиції про придбання акцій при придбанні іншим товариством або пов'язаними підприємствами такого товариства певного відсотку акцій. По-друге, необхідно законодавчо закріпити заборону на вжиття захисних заходів виконавчим органом товариства. По-третє, необхідно визначити порядок визначення справедливої ціни на придбання акцій; строк, протягом якого акціонери можуть повідомити про прийняття пропозиції щодо придбання

акцій та порядок оплати акцій, що придбаваються. І, по-четверте, важливим є також забезпечити прозорість та попередження маніпулювання ринками, шляхом відокремлення статусу конфіденційної інформації та інформації, яка має бути оприлюднена [2, с. 19].

Відповідно гармонізація українського законодавства об'єктивно прискорює інтеграцію України до Європейського Союзу, водночас цей процес має враховувати характер відносин сторін, що визначає особливі способи та принципи його здійснення. Тому Україна має розробити власні підходи до розв'язання проблеми гармонізації законодавства з правом ЄС, адже реалізація цього механізму надає можливості для дії норм права Євросоюзу в рамках вітчизняного правопорядку.

Література

1. Муравйов В. Гармонізація законодавства України з правом Європейського Союзу в рамках угоди про асоціацію між Україною та ЄС / В. Муравйов, Н. Мушак // Віче. – 2013. – № 5. – С. 12-18.

2. Муравйов В. Юридична природа порядку денного асоціації між Україною та Європейським Союзом / В. Муравйов // Віче. – 2012. – № 4. – С. 16–21.

3. Капіца Ю. Наближення законодавства України до законодавства ЄС відповідно до Угоди про партнерство та співробітництво між Європейським Союзом та Україною / Ю. Капіца // Український правовий часопис – К., 1999. – Вип. 5. – С. 18-25.

УДК 34:338.46 (043.2)

Сеник В. О., студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Шишка Р. Б., д.ю.н., професор

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ З НАДАННЯ ПРАВОВИХ ПОСЛУГ

Перехід економіки України на ринкову модель управління сприяв підвищенню ролі договору як правового засобу регулювання суспільних відносин, що виникають у всіх сферах суспільного життя, зокрема у правовій сфері.

Так, згідно з статтею 20 Закону України «Про Кабінет Міністрів України» створюються умови для вільного розвитку і функціонування системи юридичних послуг та правової допомоги населення [1].

Законодавством України розрізняються два види правових послуг: юридичні послуги та адвокатські послуги (допомога). Відповідно до ст.5 Закону України «Про соціальні послуги» під юридичними послугами розуміється – надання консультацій з питань чинного законодавства, здійснення захисту прав та інтересів осіб, які перебувають у складних життєвих обставинах, сприяння застосуванню державного примусу і